

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 99/02-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., bytom V. B., ktorou namieta porušenie záväzku Slovenskej republiky dodržiavať ľudské práva podľa čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákazu mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti a prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie preambuly a čl. 5, čl. 6, čl. 10, čl. 11, čl. 12, čl. 17, čl. 20, čl. 25 a čl. 27 Všeobecnej deklarácie ľudských práv postupom Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. V. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2002 doručená sťažnosť V. V., bytom V. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie záväzku Slovenskej republiky dodržiavať ľudské práva podľa čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákazu mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti a prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie preambuly a čl. 5, čl. 6, čl. 10, čl. 11, čl. 12, čl. 17, čl. 20, čl. 25 a čl. 27 Všeobecnej deklarácie ľudských práv postupom Slovenskej republiky.

Sťažnosť nespĺňala náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nebolo k nej pripojené splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právniká na zastupovanie sťažovateľa pred ústavným súdom, ako to požaduje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to ústavný súd vyzval 18. novembra 2002 sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti a zaslanie kvalifikovaného splnomocnenia na jeho zastupovanie v súlade s citovaným ustanovením zákona o ústavnom súde.

Odpovedajúc na uvedenú výzvu požiadal sťažovateľ podaním označeným ako „*Žiadosť o pridelenie právneho zástupcu*“, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 17. decembra 2002, aby mu bol právny zástupca v konaní pred ním ustanovený. Túto

žiadosť odôvodnil tým, že „som osoba nemajetná, nevlastným žiaden majetok, moje sociálne pomery a finančné možnosti mi nedovoľujú advokáta – právniká“.

Uznesením sp. zn. IV. ÚS 99/02 z 18. decembra 2002 ústavný súd rozhodol, že sťažnosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu nevyhovuje, a súčasne mu uložil predložiť do desiatich dní od doručenia tohto uznesenia splnomocnenie pre právneho zástupcu spĺňajúce kritériá ustanovené v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V odôvodnení citovaného uznesenia uviedol, že v prípade nesplnenia tejto povinnosti bude jeho sťažnosť odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v určenej lehote požadované splnomocnenie ústavnému súdu nepredložil.

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez

ústneho pojednávania. Ak ústavný súd sťažovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 posledná veta zákona o ústavnom súde).

Z dôvodu, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa zákonom vyžadované náležitosti, ústavný súd ju po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003